

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Demian Tudor

ABONAMENTUL:
Pentru particulari pe an 5000 lei.

IMPERATIVUL CARITAȚII

În lumea forței și a celui mai enorm contrast dintre clasele sociale, soarta celor flămânzi și oropsiți n'a fost nici când de invidiat. Oprimarea și sfidarea celor nenorociți a fost la toate popoarele legea călăuzitoare a raporturilor dintre cei sătui și dintre cei înfomețați. Intunecarea rațiunii — în această privință — a mers așa de departe, încât nici mințile cele mai luminate ale învățaților antici, n'au fost în stare să schimbe această mentalitate păgână.

În vuetul infernal al acestor barbarii, a apărut în lume torța de flăcări și de lumină a principiilor evanghelice, coborâte din cer de Hristos Mântuitorul, cari în scurtă vreme au revoluționat întreaga viață pământească. Pe stânca de granit a dumnezeieștilor Sale învățături, Mântuitorul a proclamat deplina egalitate între toți oamenii de pe fața pământului, indiferent de clasa căreia ar aparține. Și a ridicat virtutea milei și a carității la rangul de dogmă. A propovăduit legea iubirei între oameni, mai cu seamă față de cei slabi, și a bunătații speciale față de cei oropsiți. Hristos ne-a învățat că bunătaatea oamenilor trebuie împărțită după gradul de mizerie al celor ce ne solicită ajutorul și după sprijinul pe care îl dăm.

Călăuza tuturor celor ce se numesc creștini sunt legile lui Dumnezeu. Eterne și neschimbate. Simple și ușoare la înțeles. Aceste legi ne cer ca, cei cu mai multă dare de mână să înțeleagă pe cel sărac. La potolirea suferințelor celor năpăstuiți să contribuie fiecare cu mână largă și cu suflet generos.

Cazul concret îl avem în marea nenorocire care s'a abătut asupra fraților noștri din falnică provincie Moldova, bântuită de grozăviile războiului și de flagelul secetei. Peste satele și orașele din țara lui Ștefan cel Mare, foametea și mizeria și-au întins înfricoșatele aripi de ghiață și de spaimă. Copii și femeii ofiliți de mizerie, uscați de foame și îmbrăcați în zdrențe,

și întind mâinile în formă de rugăminte spre noi, cari mai avem o bucată de pâine și puțin mălai. Între lacrimi și suspine, ei ne împioră, să nu-i lăsăm să moară de foame.

Să deschidem baerele sufletelor noastre de Români și de creștini și să le dăm din puținul ce ne-a mai rămas. Să judecăm această acțiune nu numai ea o poruncă samariteană de milă, aplecată asupra unei provincii românești fulgerată de nenorocire. Ci ca un imperativ de caritate națională și creștinească. Ca o mare poruncă dumnezeiască a lui Hristos, care sub sancțiunea celei mai groaznice pedepse ne cere să rupem din puținul ce avem și să contribuim fiecare cu o fărâmă la alinarea mizeriei fraților moldoveni, loviți de soarte. Hristos însuși s'a identificat cu cei nenorociți, când ne spune că ajutând pe un flămând îl ajutăm pe El.

Pentru a sprijini în mod suficient pe acești nenorociți, Biserica noastră ortodoxă, ca o mamă bună, a făcut un călduros apel la credincioșii ei, ca să întindă mână de ajutor bieților moldoveni.

În eparhia Aradului, P. S. Sa Părintele Episcop Andrei a lansat un vibrant apel către fiii săi sufletești, îndemnându-i ca fiecare creștin să-și depună obolul cât de modest pe altarul suferințelor celor năpăstuiți. Avem marea satisfacție sufletească că, printre umbrele grozavelor dureri ale fraților moldoveni, preoții noștri au înălțat crucea nădejdiilor. Sublima lor chemare de apostoli a lui Hristos, — în zilele de grea cumpănă pe cari le străbatem — se rezumă la deviza: „Preoți cu crucea 'n frunte“. Ei ne cer suflet și pâine. Infrățirea aceasta de dreptate socială și de caritate evanghelică, preoții noștri au înăptuit-o cu rezultate frumoase, dela casă la casă și dela om la om. S'a adeverit și în aceste zile negre, ca în structura sufletească a poporului român, mila este o însușire precumpănitoare.

Cruciada acestei mobilizări a sufletelor, pornită dintr'o necesitate atât de dureroasă, ne dă curaj și încredere. Preoți, învățători, profesori, ofițeri, medici, advocați, comercianți, industriași și mai cu seamă mulțimea plugarilor noștri, au sufletele înălțate, gata de jertfă. Energiile conducătoare și de elită, sunt alături de vrednicii noștri preoți. Eparhia Aradului, prin diferite alimente, cereale, haine și îmbrăcăminte, va revărsa raze de nădejde și de lumină în sufletele îndurerate și în căsuțele părăsite și întunecate ale fraților noștri moldoveni.

Desăvârșirea acestei puternice mobilizări a conștiințelor ortodoxe și românești, aici la frontiera de apus a patriei, este garantată cea mai sigură, că lumina și adevărul vor trece triumfătoare peste orice obstacole.

Protopop S. STANA

Creștinismul chează și progresul

Viața însăși nu este decât o continuă luptă, un mijloc de viațuire materială și spirituală. Ea este prin urmare mișcare, activitate, și pentru că să se desvolte, cere soare, căldură, lumină, libertate de mișcare și de dezvoltare a tuturor forțelor trupesti și sufletești.

Dintre toate vietățile pământului, singur omul aparține la două lumi; cu trupul aparține lumii pământești, iar cu sufletul celei cerești. Prin suflet, omul se deosebește de restul lumii și tot prin el se înalță spre Dumnezeu și se unește cu El.

Spre deosebire de animal, omul duce și o viață spirituală. El cugetă, vorbește, inventează; e o ființă etică, religioasă, înzestrat cu voință și libertate. Animalul nu cugetă și nu inventează. El n'are nici un ideal. Idealul omului vine din împărăția lui Dumnezeu. Prin aceasta, omul gravitează în năzuința lui de înălțare și perfecționare spre punctul său de plecare, spre Dumnezeu și spre patria sa cerească.

Ținta năzuințelor omenești e o dorință permanentă spre o lume nouă cu bunuri spirituale și cu valori etice. Această lume nouă poate fi realizată numai prin credință și iubire, cu ajutorul cărora putem învinge răul din afară și — mai ales — răul din noi înșine.

Mântuitorul Iisus Hristos nu cerea altceva dela cei ce voiau să-l urmeze, decât renașterea lor într'un duh nou, în spiritul Evangheliei Lui. Numai prin El, omul a primit adevărata sa valoare.

Prin creștinism, el primește un ideal și o țintă de atins. Adevărata menire a omului pe pământ după Comenius — se cuprinde în trei categorii: „a

se cunoaște pe sine și toate celelalte lucruri, a le governa pe toate și a le îndrepta spre Dumnezeu". Sau cum spune și dl prof. univ. Ioan Gh. Savin: „In fond orice existență, dacă există, există în vedere și prin temeiul unui scop, al unei idei, al unei entelechii, care-i dă ființă și-i justifică existența".

„Existența omului, a vieții și a întregului univers, trebuie să aibe o justificare. Omenirea poartă în sine anumite valori și țintește către un anumit scop. Acestea îl determină și-l ridică pe om din simpla succesiune a timpului deasupra lumii sensibile și trecătoare și-l ridică pe scara realității istorice". „Sub acest raport, lucrurile și lumea își au o soartă a lor, „o devenire" și un scop cari provin din altă lume, din lumea transcendentă".

Creștinismul însă, nu e numai comoară de învățături metafizice, ci e înainte de toate doctrină de viață realizată întâi de Domnul Iisus Hristos, apoi de sf. apostoli și de întregul șir de sfinți și martiri ai credinței creștine. Nu exagerăm, când spunem că noi astăzi trăim din viața și din suferințele acestor martiri; moartea lor a fost învierea noastră; prin ei noi am trecut din neant la viața cea adevărată.

Dar, creștinismul nu înseamnă o renunțare la viața de aici pentru câștigarea celei de dincolo, ci înseamnă o fericită colaborare cu Biserica lui Hristos pentru câștigarea fericirii pământești și cerești.

Omul în ignoranța lui, își închipue că la fericire se poate ajunge numai prin adunări de comori pământești. Adevărul este însă, că fericirea se va putea găsi numai când ne vom lepăda de asemenea preocupări, când vom trăi în complectă abnegație, în sufletul altora și pentru alții.

Un individ ca și o societate, nu trăiește o viață într'adevăr omenească, decât atunci când se ridică peste câmpul preocupărilor mărunte și egoiste și le domină. De aceea, prima condițiune de viață este iubirea de Dumnezeu, adică înălțarea către cele bune, către cele divine și eterne.

Prin creștinism, din rob al naturii, omul devine stăpânul ei. Această conștiință de libertate și siguranță, că prin credință pot fi mutați și munții, stă la temelie culturii și civilizației.

Îndatorirea pe care o pune creștinismul pe umerii oamenilor, e obligamentul de a îndeplini în lume voia lui Dumnezeu. Luptând mereu împotriva răului, râvnind mereu la o lume mai bună, mai desăvârșită, creștinismul e o continuă mergere înainte. El e fermentul progresului și chează și el.

Dorul acesta de mai bine, dorul de fericire, i-a îndemnat pe oameni să realizeze atâtea lucruri vrednice de admirație, lucruri cari vor rămâne nepieritoare.

Creștinismul deci, prin principiile sale divine, e destinat să aducă curățenia cerului pe pământ și să asigure sănătatea morală a omenirii. Pentru aceasta s'a simțit totdeauna nevoia acestei instituții,

care să fie mai presus de orice organizație a timpurilor, care să le domine, care să simbolizeze permanența noastră în schimbarea veșnică, care să lege prezentul cu trecutul și cu viitorul, care să fie depozitara tezaurului spiritual al omenirii și dela care să emane pentru toate timpurile izvoarele existenței și ale progresului.

Omul în lupta lui cu primejdiile și greutățile de tot felul, în fața morții și a tuturor violențelor istorice, caută un scut și o scăpare. Religia creștină i le procură pe amândouă: pe Dumnezeu în ceruri și Biserica lui Hristos pe pământ.

Fără aceste forțe, viața nu se poate desvolta, iar omenirea nu poate progresa.

Pr. Marin Sfetcu

Este misiunea o problemă ?

Au început zilele de post, în cari puterea credinței lucrează mai intens. Cartea, în care sunt înșiruite odele plângătoare, cu rugăminți umilite și cereri hotărâte, s'a deschis și ne dă îndemn de pocăință. În aceste zile misiunea este intensificarea muncii păstorilor sufletești și organizarea acestei munci, pentru a fi de folos.

După ce la strigătul după ajutor al fraților moldoveni sufletul veghietor al Ierarhului nostru ne-a mobilizat la o acțiune de ajutorare; după ce pe teren de muncă misionară se cheamă toți preoții și se face apel la toți credincioșii a porni la o acțiune de ajutorare a celor care trudesc la zidirea sufletească a credincioșilor, ne întrebăm, sub ce aspect al misiunii se poate spera la un rezultat mulțumitor ?!

Trăim timpul când omul este împăcat cu semenul său și pe plan mondial este pace. Ca și după o grea suferință, omul poate sta de vorbă cu sine însuși, pentru a auzi chemarea de sus. Și în dor de a făuri o viață mai fericită, pentru un lung șir de ani, omul are să se înalțe la chemarea de sus, pentru a răspunde acestei chemări, ca om de caracter.

A sosit timpul ca armele distrugătoare să se topească și să se toarne în unelte de muncă, iar norul de ură și răzbunare să fie alungat de pe certul vieții omenesc de soarele împăcării. În om se naște dorința de mai bine și spiritualitatea trezește în noi hotărârea de luptă pentru câștigarea lui. În acest proces nu e nimic nou. Sufletul simte trebuința de a-și recâștiga echilibrul avut, care, fără libertate a fost distrus, iar spiritualitatea redusă la tăcere.

Acum bisericile nu sunt numai locuri de intruire în anumite zile, ci devin tot atâtea vetre cu focul spiritualității continuu, iar slujitorii se încolonează ca vestale neadormite pentru a procura combustibilul, a-l păstra și a-l folosi în măsura recerșințelor. Azi, aceasta este preoția, și preoția este în sine o misiune.

Necesitatea ei nu mai trebuie dovedită. Ea este chemată pe tot globul ca împăciuitoare adevărată. Misiunea este o putere dată unui delegat, pentru a îndeplini un lucru. Ca delegat nu vorbești în numele tău, nu reprezinți persoana ta și nu lucrezi după îndemnul propriu, ci toate le faci în numele altuia. Suntem administratori ai tainei dumnezeiești prin Iisus Hristos, prin care omul căzut a câștigat mântuirea. Desfășurarea ei în timp o vedem în puterea de a ne îmbrăca în viață partea noastră cea muritoare „ca ce este muritor să fie înghițit de viață“.

Pentru ca să ajungem aici nu este cazul să vedem în misiune o problemă. Nu ne vom aduna în jurul mesei de studiu, ca s'o analizăm și s'o rezolvăm ca pe o problemă de matematică. Nu ne vom frământa mintea, până când ea, prin sculpiri geniale ne va da un răspuns fericit la întrebările, ce noi singuri le-am îngreunat, fie ca număr, fie ca și complicație speculativă.

Cu aceste procedee, misiunea rămâne încă la ordinea zilei ca nerezolvată.

Pentru toți credincioșii, dar mai ales pentru administratorii tainelor sfinte, misiunea este în primul rând o trezire. Acolo unde suntem, în starea în care ne găsim, apăsați de griji, ori împovărați de neajunsuri, îngrijiți pentru ziua de mâine, cu orice răvaș săpat pe pagina trecutului nostru, să ne trezim. Misiunea ne va fi o trăire în calitatea de ambasadori ai unei împărății spirituale și vom cunoaște că pentru aceasta avem deja scrisorile de acreditare. Da, este un pas înainte pe drumul cel bun, este o muncă mai intensă, deci este o misiune.

Primul sfetnic din această împărăție spirituală, care te întâmpină este conștiința proprie. Ea va stabili dacă drumul, — poate de o viață întreagă — parcurs până aci, a fost cel adevărat. Ea va constata, dacă ai întârziat prin cotituri sau ascunzături, ori ai sosit la timp. Tot ea îți va deschide poarta mulțumirii și-ți va arăta drumul spre judecata nepărtinitoare.

Trimiși pentru a vesti adevărul veșnic, nu trebuie să zăbovim până ce chemarea noastră — misiunea — se va turna în forme științifice, devenind problemă, căci dacă de fapt misiunea este o problemă, atunci este mai mult o problemă de conștiință. Și în astfel de probleme inima are mai ales cuvântul!

TEOFAN

— Gândiți-vă la cei din regiunile bântuite de secetă, cari nu au de nici unele.

— Pâinea, tu, n'o mănânci goală. Dar cei din regiunile bântuite de secetă, dacă nu-i ajutați, n'au să aibă nici pâine!

— Gândiți-vă la cei loviți de secetă!

— Dați din prisosul vostru și celor informați!

Momente Biblice

Înainte de Evanghelie a fost legea, iar înainte de legi a fost lugubrul prasnici al șarpelui biruitor, a fost ospățul întâiei voluptăți și poate a celui de pe urmă viciu, a fost desfrâul spiritului desintegrat.

— Vrei să fii Dumnezeu? Mănâncă! — Și omul, drept răspuns, a întins mâna și a mușcat cu toată patima mândriei aprinse de teama necunoscutului.

Dacă fructul putred al acelei necugetate clipe i s'ar fi oprit în gât, Adam poate că nu ar fi căzut. Dar nu ar fi ajuns nici să-l cunoască pe Dumnezeu, el, necunoscându-se pe sine. De aceea, Dumnezeu nu l-a împiedecat. Și a început astfel desfrâul și cu el, sleirea puterilor.

Grele de nesomn, într'un târziu, pleoapele i-au acoperit ochii. Otrăvit de urgii, sângele i-s'a încheagat în vine. Picioarele i-s'au frânt și a căzut în pulbere și s'a întins să doarmă.

În vremea asta, soarele, pe boltă, dogorea ca niciodată, iar mădularele celui căzut, ardeau usturător, ca după beție; ardeau și nu-i lăsau odihnă. Dacă ar fi izbutit atunci să doarmă, i s'ar fi părut ispita șarpelui întemeiată, și-ar fi crezut mândria împlinită și încununat astfel cu biruința, ar fi rămas pentru totdeauna în cădere.

A vrut însă Dumnezeu ca pricina căderii omului să fie și pricină a ridicării lui. Întreaga-i patimă de până aci i s'a preschimbat în sete mistuitoare, în sete a mântuirii eterne, căci „a făcut Dumnezeu dintr'un sânge tot neamul omenesc, ca să locuiască pe toată fața pământului, așezând vremile cele de mai înainte rânduite și hotarele locuinței lor, ca să caute pe Domnul, doar L-ar simți și L-ar afla, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi.¹⁾ Dumnezeu este pretutindeni, de aceea, ori unde găsești dragoste, îl găsești pe Dumnezeu, găsești potolire setei tale. „Ținta poruncii este dragostea din inimă curată și cuget bun, și din credință nefățarnică²⁾“.

„Cel ce zice însă că îl iubește pe Dumnezeu și își urăște fratele, mincinos este, căci cum se poate cineva să iubească pe cel pe care nu l-a văzut, când nu îl iubește pe cel pe care îl vede și-l cunoaște?“

Iată dar, că pe drumul reintegrării omului în Dumnezeu, se interpune ca prim popas reintegrarea în comuniunea semenilor noștri, în neam. Și așa precum neamul a crescut din familie, fără ca prin asta familia să se desființeze, așa și umanitatea va crește din neamuri, fără ca prin asta neamurile să piară. Drumul mântuirii trece prin ele.

Și să nu creadă cineva că alătura de iubirea de neam, alătura de patriotism, viază și ura îm-

potriva altor neamuri. Adevăratul erou, cel conștient, în tolu luptei fiind pe câmpul de bătaie, nu urăște, ci se jertfește; ori cel ce se jertfește pe sine, nu o va face niciodată din ură, ci numai din dragoste.

Dar nu toți cei ce mor pe câmpul de bătaie sunt eroi, pentru că nu toți au fost transfigurați; nu toți au simțit în ei dorința vie de a chezașui prin moartea lor viața neamului. Și iarăși, nu numai cei ce cad răpuși de moarte războinică sunt eroi, ci toți acei cari frământați de dorul reintegrării în „Adevăr“ nu au dezarmat sau dezertat o clipă. Și câți dintre aceștia nu au luptat viața lor întreagă, fără să fi ajuns totuși la transfigurare (!) Urmele luptelor lor însă, „cultura neamurilor“, stăruie drept mărturie; și cred, nu de puțin folos le va fi asta în fața „Dreptului Judecător“, căci asemenea femeii din Scriptură, au iubit mult; atât de mult, încât, peste secole, dragostea lor mai dăruie încă: în marmora templelor, în vers de tragedie, în imnuri, în fresco și liturghii.

Cultura este dovada unei neliniști metafizice, este expresia căutării lui Dumnezeu. Și cel ce caută pe Dumnezeu, chiar dacă nu îl găsește, este mare numai prin asta; este mare cu atât mai mult, cu cât căutarea asta, izvorită din destin lăuntric nu-i ușoară, nu poate fi nici fără de temeii. Celce caută „Adevărul“ cu toată ființa sa, acela îl va găsi de bună seamă!

V. G.

Despre ce să predicăm?

Duminea a treia din post: CUM VINE ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU?

Sminteala pentru cruce vine din trufia firii omenești, care nu vrea să-și plece capul, nu vrea să se smerească. Inceputul trufiei este dela diavolul și toți cei cari se trufesc, se fac fiii ai celui rău. Pentru vindecarea de mândrie este un singur leac: smerenia. Hristos Domnul s'a smerit până la purtarea crucii, până la moartea cu cei fărădelege. Prin pogorământul acesta Domnul a biruit pe cel rău și din smeritul semn al smereniei a făcut un steag de biruință. El ne asigură că și cei cari vor purta cu smerenie crucea, cei cari vor înțelege semnele vremii învățând din ele să fie smeriți, vor fi părtași ai biruinței și fiii împărăției lui Dumnezeu. Fiindcă marea privilegii a biruinței se va arăta deplin numai la sfârșitul veacurilor, adică la judecata a toată lumea. Hristos Domnul, cunoscând puținătatea răbdării noastre în așteptare, ne spune că vom avea și mai înainte dovezi, oarecari semne ale biruinței desăvârșite. Aceste semne să ne fie o chezașie a mării și strălucitoarei privești dela sfârșitul acestei lumi. Și le zicea: *Amin găesc vouă, că sunt unii din cei ce stau aici, cari nu vor gusta moarte până nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu pu-*

¹⁾ Fapt. XVII, 26-27.

²⁾ I. Timot. 1,5.

tere (Marcu 9,1) însemnăm aci că la sfinții Evangheliști Matei 16,28 și Luca 9,27 găsim această descoperire aproape cu aceleași cuvinte. Dacă știm că biruința lui Hristos este a tuturor celor ce au luptat în numele lui împotriva răului, atunci cuvintele au același înțeles cu cele spuse după cina cea de taină, când a zis: În lume necaz veți avea, dar îndrăzniți, eu am biruit lumea (Ioan 16,33).

Marea și neînchipuita răsplătă va fi împărăția lui Dumnezeu, care vine cu putere. În pași de grele întâmplări ce se abat asupra neamului omenesc. Marii tâlcuitori spun că astfel de întâmplări au fost mai multe, chiar pe timpul lui Iisus Hristos și nemijlocit după Hristos. Astfel cei care au auzit cuvintele lui Iisus erau încă în viață și au văzut întâmplările. Schimbarea la față cu arătarea lui Moise și Ilie, când Mântuitorul s'a îmbrăcat în slavă ca judecătorul lumii, a zguduit numai trei inimi pământesti: pe Petru, pe Iacov și pe Ioan cari au fost de față. Nouă tuturor însă ne-a lăsat să înțelegem ce mare va fi slava venirii lui Hristos ca să iudece viii și morții. Despre căderea turnului în Siloam peste optsprezece oameni de i-a omorât și despre Galileienii al căror sânge Pilat la amestecat cu jertfele lor, însuși Hristos a zis că au fost semne că toți așa vom peri de nu ne vom îndrepta (Luca 13, 1-5). Pogorîrea Duhului Sfânt peste apostoli, care din fricoși a făcut îndrăzneți, din necărturari a dat lumii înțelepți, a fost o altă întâmplare de căpetenie prin care împărăția lui Dumnezeu venind a făcut un pas mare în lume. Dela turnul Babilon când limbile s'au amestecat și popoarele s'au înstrăinat unele de altele și s'au vrăjmășit unele cu altele, Pogorîrea Duhului Sfânt a fost marea întâmplare ce ne arată calea pentru înfrățirea popoarelor. Limbile de foc împărțite peste apostoli le-a dat lor să vestească în lume, fiecărui în limba lui și pe înțelesul tuturor popoarelor, înfrățirea și iubirea. De atunci Biserica lui Hristos, grăind fiecărui popor în limba lui, are scopul să înfrățească toate neamurile pământului, fără să le contopească într'un singur neam. Biserica chiamă și pe singuratici și pe toate popoarele, ca fiecare să aducă tot ce are mai bun și mai frumos în sufletele lor pentru pacea și buna înțelegere din lume. Astfel ceea ce trufia a învrăjbit la Turnul Babilon, Biserica ajutată de Duhul Sfânt înfrățește mereu, neîncetat până la desăvârșita biruință a binelui asupra răului.

O altă întâmplare care a zguduit inimile a fost risipirea Ierusalimului. Aceasta s'a întâmplat la vreo patruzeci de ani după ce a spus Iisus cuvintele, că sunt unii din cei ce stau aici, cari nu vor gusta moartea, până nu vor vedea împărăția

lui Dumnezeu venind cu putere. În adevăr, dacă nu toți, dar unii din cei ce au fost atunci acolo, au ajuns și zilele de groază ale dărâmării Ierusalimului. Soarta poporului evreesc, cu marile întâmplări din istoria lui, a fost aleasă de Dumnezeu ca prin ea să fie închipuită soarta tuturor neamurilor de pe pământ. Astfel, scăparea Evreilor din robia Egiptului prin trecerea ca pe pescut a Mării Roșii, închipuie scăparea neamului omenesc din robia păcatului prin învierea lui Hristos din morți. Robia în Babilon a poporului evreesc a închipuit rățăcirea și căderea tuturor popoarelor, cari se abat din calea binelui. Risipirea Ierusalimului ca o judecată asupra poporului evreesc, închipuie judecata cea de apoi, când se vor aduna înaintea lui Hristos toate neamurile. Insuși Hristos Domnul, vrând ca cei ce ascultă să înțeleagă cât mai bine, a făcut o străneă legătură între prorocia sa despre risipirea Ierusalimului și între învățătura prin care ne-a arătat cum va fi judecata cea a toată lumea (Matei cap. 24 și 25). În chipul acesta dărâmarea Ierusalimului, ca o judecată asupra unui popor este cheazăsia, că judecata a toată lumea va veni. Sau cu alte cuvinte, dărâmarea Ierusalimului este, tot așa ca schimbarea lui Iisus la față, apoi ca Pogorîrea Duhului Sfânt și altele, o dovadă că judecata lumii vine, se apropie în pași și fiecare pas e o mare întâmplare din viața popoarelor lumii. Atunci toți cei cari au urmat lui Hristos în purtarea crucii își vor lua răsplata ca binecuvântații Tatălui ceresc și toți cari s'au lepădat de cruce și de Hristos își vor lua judecata ca blestemați.

Fiecare întâmplare mare din viața singuraticilor sau din istoria popoarelor, este câte un pas, prin care împărăția lui Dumnezeu se apropie, se desăvârșește, venind cu putere. Războaiele în cari oamenii seucid unii pe alții cu milioanele, cu atâtea suferințe la răniți, la văduve și la orfani, cu boalele și foametea ce se leagă de războaie, sunt și grele încercări dar tot atunci și mari învățături. Cu fiecare războiu se întărește credința că mai bine ar fi să trăiască în pace. Acest gând al păcii, al unei înfrățiri între oameni, este pasul pe care-l simțim cum îl face în suflete împărăția lui Dumnezeu, venind cu putere.

Hristos răstignit pe cruce a întins brațele ca să îmbrățișeze toate neamurile și să înfrățească pe toți fiii oamenilor. Noi în suferințele războaielor să învățăm să ne purtăm unii sarcinile altora, să ne suferim unii pe alții și în umbra crucii să învățăm să ne iubim. În fața crucii lui Hristos se pleacă tot genunchiul, pentru că de aceea a murit Hristos pe cruce, ca pe noi să ne mântuiască din robia vrăjmașului. Iar vrăjmașul cel vechiu, diavolul, ne cete vrăjmaș mai ales prin

faptul că ne îndeamnă să ne vrăjmășim popoare cu popoare și frați cu frați.

Rugându-ne împreună cu Hristos Domnul să zicem tot cu mai mare căldură și stăruință: Tatăl nostru, carele ești în ceruri, sfințească-se numele tău, vie împărăția Ta . . . Amin.

F. C.

Informațiuni

■ **Dumineca Ortodoxiei**, ziua biruinței dreptei credințe, (2 Martie a. c.), a fost sărbătorită în toată eparhia Aradului într'un cadru deosebit de solemn. Pretutindeni poporul nostru dreptcredincios a ținut să-și manifesteze atașamentul față de legea străbună care ne-a ocrotit în decursul veacurilor neamul și țara.

La Arad, înainte de amiază, un sobor de preoți a slujit sf. Liturghie în biserica catedrală, răspunsurile liturgice fiind date de corul bisericesc din Arad-Pârneava, condus de diaconul Mircea Emandi. La pricească a predicat I. P. S. Ic. Stavr. Florea Codreanu.

După masă a avut loc un festival religios organizat de Societatea Femeilor Ortodoxe din Arad, în sala mare a Palatului Cultural, la desfășurarea căruia au participat: P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, dl I. G. Pălincas, Primarul Municipiului Arad și un public foarte numeros. Programul a fost început de corul studenților dela Academia Teologică din Arad, condus de P. C. Părinte Profesor Petru Bancea, care a executat „Tatăl nostru” de C. Porumbescu, „Miluește-mă” de Arhanghelsk și „Psalm 120” de Vorobschievici. Studentul M. Bornemisa a declamat o poezie.

După acestea, P. C. Părinte Profesor Dr. Ilarion V. Felea a ținut o importantă conferință despre: „Religie și Cultură”. A urmat apoi „Concertul I” de Muzicescu și „Arată-ne Doamne” de M. Emandi, executate de corul bisericesc din Arad-Pârneava, sub conducerea diaconului M. Emandi. Festivalul s'a încheiat prin cântările religioase „Pre tine” și „Nădejdea mea” de E. Monțea, executate de corul Asociației creștine a Tinerilor (Y. M. C. A.) din Arad, sub conducerea dlui profesor S. Ageu.

Manifestațiuni similare au avut loc în toate centrele protopopești, precum și în alte parohii. La aceste manifestațiuni au luat parte delegați din centrul eparhiei, sau misionarii tractuali. La *Buteni* un sobor de preoți pontificat de I. P. C. Icon. Stavr. C. Turicu, a slujit înainte de amiază sf. Liturghie, răspunsurile liturgice fiind date de corul bisericesc local, condus de dl Gh. Ruja. Predica zilei a rostit-o I. P. C. Icon. Stavr. C. Turicu. După masă a avut loc un festival reli-

gios organizat cu concursul corului bisericesc și a elevilor dela gimnaziul unic din loc, în cadrul căruia au cuvântat: P. C. Prof. Ș. Lungu despre: „Ortodoxia din punct de vedere istoric, C. preot I. Ungureanu, Arad despre: „Ortodoxia față de credința rătăcită sectară” și I. P. C. Icon. Stavr. C. Turicu, despre: „Legea românească”. La festivitate au participat foarte mulți credincioși, precum și elevii seminarului baptist din loc.

La *Șiria* a participat din centru I. P. C. Icon. Stavr. Traian Cibian, la *Pâncota* P. C. Profesor Dr. Petru Deheleanu, la *Târnova* C. Ieromonah Șt. Lucaciu, la *Radna* C. preot Zenobie Brădeanu-Curtici, la *Ineu* C. preot C. Muresan. În fiecare din aceste localități s'a slujit înainte de amiază sf. Liturghie, răspunsurile liturgice fiind date de corurile locale sau de cântăreții bisericești, iar delegații din centru au predicat despre însemnătatea zilei. Pretutindeni credincioșii s'au împărtășit cu sf. Cumincătură. În deosebi la Ineu un număr mare de credincioși în frunte cu intelectualii parohiei au primit sf. Trup și sânge al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. După amiază au avut loc festivaluri religioase, sau întruniri ale Școalei de Duminică, în cadrul cărora delegații din centru sau misionarii tractuali au ținut conferințe pentru popor.

■ **I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului** a adresat de curând o mișcătoare pastorală credincioșilor din Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu, în vederea străngerii de ajutoare, — hrană și îmbrăcăminte, — pe seama infometărilor din Moldova. Alături de frumoasa colectă de cereale realizată în eparhia noastră, în urma postoralei de anul nou a Prea Sfințitului Părinte Episcop Andrei, care este în curs de plecare spre melezgurile moldovene, desigur că noua colectă a proclamației și a organizațiilor bisericești din Arhidieceză va contribui într'o măsură oarecare la alinarea multor suferințe pe cari le îndură frații noștri moldoveni. Prin organizarea și realizarea acestor colecte, Biserica noastră dreptmăritoare și-a făcut din nou simțită marea chemare ce o împlinește de veacuri în sânul vieții noastre românești, precum și dovada viabilității și tăriei sale în mijlocul poporului dreptcredincios.

■ **Academia Teologică „Andreiană” din Sibiu** a organizat un ciclu de conferințe „Biserica și Viața”, cari se țin în fiecare Duminecă la finea sf. Liturghii, în aula Academiei. Ciclul a fost inaugurat la data de 19 Ianuarie a. c. prin interesanta conferință a P. C. Părinte Rector Dr. Nicolae Neșga, despre „Profetul Ieremia în fața vieții”. Au urmat la 26 Ianuarie a. c. Părinte Prof. Dr. Nicolae Terchilă despre: „Filosofia antică pedagog spre Hristos”, la 2 Februarie a. c. Păr. Prof. Dr. Ștefan Lupșa despre „Biserica ardeleană sub Dionisie Novacovici”, la 9 Februarie a. c. Păr. Prof. Dr. Grigorie T. Marcu despre „Un muncitor manual:

sf. Apostol Pavel", la 16 Februarie a. c. Păr. Prof. Dr. Emilian Vasilescu, despre „Valoarea omului”, la 23 Februarie a. c. Păr. Prof. Dr. Teodor Bodogae despre „Prezeța Bisericii în nevoile vremii”, la 2 Martie a. c. Păr. Prof. Dr. Nicolae Mladin despre „Familia creștină”. În cadrul aceluiaș ciclu vor mai conferența, la 9 Martie a. c. Păr. Conf. Gheorghe Șoima despre „Muzica element de înfrățire a popoarelor”, la 16 Martie a. c. Păr. conf. Dr. Corneliu Sarbu despre „Misiunea actuală a femeii” și la 23 Martie a. c. Păr. Conf. Dumitru Călugăru despre „Probleme de educație”.

Interesantul ciclu de conferințe se desfășoară în fiecare Duminică în prezența I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Bălan și a unui public numeros alcătuit din profesori universitari și secundari, intelectuali, studenți etc.

■ **La Cluj, Societatea locală a Femeilor Ortodoxe Române**, în colaborare cu F.O.R.S.-ul, organizează deasemenea un ciclu de conferințe religioase în primele cinci Duminici din Postul mare. Inaugurarea acestui ciclu a făcut-o P. S. Sa Părintele Episcop Nicolae Colan al Clujului, Duminică 2 Martie a. c. vorbind despre „Ortodoxia și viața internațională”.

Vor urma apoi, la 9 Martie a. c. dl Prof. I. Crăciun despre „Religia în concepția vremilor noi”, la 16 Martie a. c. dl Prof. Romul Căndea despre „Constantin cel Mare”, la 23 Martie a. c. dl Prof. Eug. Speranția despre „Comuniunea spirituală a omenirii” și la 30 Martie a. c. dl Prof. Romul Vuia despre „Popor și Religie”.

■ **Altarul Banatului**, revista de zidire sufletească și de știință teologică a eparhiei Caransebeșului, de sub redacția distinsului profesor Dr. Petru Rezuș, a apărut pe lunile Ianuarie-Martie 1947, având următorul cuprins: Redacția: *La ieslea Mântuitorului*; Prof. Dr. Milan Seșan: *Cronologia vieții Mântuitorului*; Asist. univ. Dr. I. Grămadă: *Discuții în jurul educației*; Prof. univ. Dr. L. Morariu: *În opera prozatorului Porumbescu și în preferența ei*; Prof. Dr. D. Cioioacă: *Un document referitor la moștile Mănăstirii Putna (1744)*; Prof. Dr. D. I. Belu: *Funcția etică a asociațiilor religioase ortodoxe*; Pr. Dr. Mihail Cazaclu: *Legea iubirii*; Pr. prof. Virgil Turcan: *Alegerea episcopilor în biserică primară din Alexandria*; Insp. șc. Pavel Jumanca: *Școala de dascăli din Caransebeș și rolul ei în viața culturală a Banatului*; Prot. T. Roșca: *Pomenile la Românii din Banat*; Prof. Dr. M. Bănescu: *Sugestii la pregătirea unui „plan pastoral”*; Prof. Dr. G. P. Cotoșman: *Banat și Biserică românească bănățeană în epoca descălecatului unguresc*; Prof. Dr. Petru Rezuș: *Introducere la o viitoare principiologie filosofică*.

Volumul mai cuprinde comentarii, recenzii și note bibliografice, Note și Cronică.

Nr. 604-1947.

Comunicat

Institutul Biblic retipărește *Molitfelnicul și Aghiazmatarul*, în condițiile arătate aci mai jos:

„Cu aprobarea Sf. Sinod, Institutul Biblic a făcut toate pregătirile și este gata să înceapă tipărirea *Molitfelnicului și aceea a Aghiazmatarului* în două culori și cu ilustrații.

Voim să tipărim un număr de exemplare pe hârtie excepțională și un număr mai mare pe hârtie satinată. Imprejurările cer jertfe mari de ordin material. Din pricina aceasta avem nevoie a ști exact câte exemplare tipărim.

Vă facem Prea Sfințite cea mai călduroasă și respectuoasă rugămintă de a da ordin să fim informați de numărul de exemplare de care este nevoie în Eparhia Prea Sfinției Voastre.

Nu vom tipări decât numărul de exemplare cerute. Deaceia subscripția trebuie însoțită de suma de 100.000 lei la *Molitfelnic* și 100.000 lei la *Aghiazmatar*, pentru fiecare exemplar, cu însemnarea hârtiei: de lux sau satinată. Prețul de vânzare nu se va cunoaște, firește decât la apariția cărții. Subscriitorii vor beneficia însă de o scădere de 20% din prețul de vânzare.

Toate datele am dori să ne ajungă cel mai târziu la 25 Martie 1947.

Parohiile și C. preoți cari doresc a-și procura aceste cărți, vor raporta Cons. eparhial, în termen de 8 zile, comunicând ce carte doresc a procura și pe ce hârtie, trimițând totodată suma cerută deadreptul Institutului Biblic, București, str. Antim Nr. 29.

Arad 28 Februarie 1947.

T. Cibian,
cons. ref. ep.

Nr. 742/47.

Concurs

Pentru îndeplinirea parohiei *Prăvăleni*, protopopiatul Hălmașiu, se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile. Parohia este de clasa a doua.

VENITE:

1. Folosința sesiunii parohiale, 13 jug. cad.
2. Folosința casei parohiale.
3. Stolele și birul legal.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după venitul preotesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt memoriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 25 Februarie 1947.

† ANDREI,
2-2 Episcop.

Traian Cibian
cons. ref. eparhial.

Nr. 739/1947.

Pentru îndeplinirea parohiei *Neagra*, protopopiatul Buteni, se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile. Parohia este de clasa a doua.

VENITE:

1. Folosința sesiunii parohiale, 30 jug. cad.
2. Stolele și birul legal.
3. Salar dela Stat.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după venitul preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt memoriu despre activitatea și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 25 Februarie 1947.

† **ANDREI**, **Traian Cibian**
2-2 Episcop, cons. ref. eparhial.

Nr. 740/1947.

Pentru îndeplinirea parohiei *Mădrijești*, protopopiatul Gurahonț se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile.

VENITE:

1. Folosința sesiunii parohiale, 47 jug. cad.
2. Stolele și birul legal.
3. Folosința casei și grădinei parohiale.
4. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa doua

Preotul numit va plăti toate impozitele după venitul preoțesc din al său.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt memoriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 25 Februarie 1947.

† **ANDREI**, **Traian Cibian**
2-2 Episcop, Cons. ref. eparhial.

Nr. 744-1947

Pentru îndeplinirea parohiei *Șoimoș Buceava*, protopopiatul Gurahonț, se publică concurs din oficiu cu termen de 15 zile.

Parohia este de clasa a II-a.

VENITE:

1. Folosința sesiunii parohiale 32 jugh. cadastrale.
2. Folosința casei parohiale.
3. Stolele și birul legal.
4. Salarul dela stat.

Preotul numit va achita din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt memoriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 25 Februarie 1947.

† **ANDREI**, **Traian Cibian**
2-2 Episcop, cons. ref. eparhial.

Nr. 741-1947.

Pentru îndeplinirea parohiei *Sârbi*, protopopiatul Hălmagiu, se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile. Parohia este de clasa a treia.

VENITE:

1. Folosința casei parohiale.
2. Stolele și birul legal.
3. Salarul dela Stat.

Preotul numit va plăti din al său toate impozitele după venitul preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt memoriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 25 Februarie 1947.

† **ANDREI**, **Traian Cibian**
2-2 Episcop, cons. ref. eparhial.

Nr. 743-1947

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea parohiei *Nădălbești*, protopopiatul Buteni.

Parohia este de clasa a III-a.

VENITE:

1. Folosința sesiunii parohiale, 16 jugh. cadastrale.
2. Stolele și birul legal.
3. Salarul dela stat.

Preotul numit va achita din al său toate impozitele după venitul preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, și un scurt memoriu despre activitatea și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 25 Februarie 1947.

† **ANDREI**, **Traian Cibian**
2-2 Episcop, consilier referent eparhial.

Nr. 745-1947.

Se publică concurs cu salarul dela stat, pentru întregirea parohiilor bugetare vacante; de clasa a III-a.

1. *Iermata Neagră*, protopopiatul Chișineu Criș.
2. *Gutenbrun*, protopopiatul Radna.
3. *Schëndorf*, protopopiatul Arad.
4. *Luntreni*, protopopiatul Cermăciu.
5. *Dobroș*, protopopiatul Hălmagiu.
6. *Baldovin*, " "
7. *Brotuna*, " "
8. *Octșor*, " "
9. *Țiuleșri*, " "
10. *Dulcele*, " Gurahonț.
11. *Rostoci*, " "

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt memoriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 25 Februarie 1947.

† **ANDREI**, **Traian Cibian**
Episcop, cons. ref. eparhial.